

Z kapitola 39.

[1] Pro předního zpěváka, pro Jedútúna. Žalm Davidův. [2] Řekl jsem si: Budu dbát na svoje cesty, abych se jazykem neprohřešil. Budu držet na uzdě svá ústa, dokud budu před sebou mít svévolníka. [3] Byl jsem zticha, mlčel jsem jak němý, ale nic se nezlepšilo, má bolest se rozjitřila. [4] Srdce páliło mě v hrudi, v zneklidněné mysli mi plál oheň. Promluvil jsem svým jazykem takto: [5] Hospodine, dej mi poznat, kdy přijde můj konec a kolik dnů je mi vyměřeno, ať vím, kdy ze světa sejdu. [6] Hle, jen na píd' odměřils mi dnů a jako nic je před tebou můj věk. Člověk je jen vánek pouhý, i kdyby stál pevně. [7] Každý žitím putuje jak přelud, hluku nadělá, ten vánek pouhý, kupí majetek a neví, kdo to shrábne. [8] A tak jakou mám naději, Panovníku? Moje očekávání se upíná jen k tobě. [9] Vysvoboď mě ode všech mých nevěrností, nedopouštěj, aby bloud mě tupil! [10] Již jsem němý, neotevřu ústa, vždyť je to tvé dílo. [11] Odejmi už ode mne svou ránu, hynu pod tvou pádnou rukou! [12] Když někoho za nepravost napomínáš tresty, rozkládáš jak mol to, po čem dychtil. Člověk je jen vánek. [13] Hospodine, vyslyš mou modlitbu, přej mi sluchu, když o pomoc volám, nebuď k mému pláči hluchý. Vždyť jsem u tebe jen hostem, příchozím, jako všichni otcové moji. [14] Odvrát' ode mne svůj pohled, abych okřál, dřív než odejdu a nebudu již.